Oponentský posudek rigorózní práce

Jméno a příjmení (student): Ing. Mgr. David Seifert
Oponent: ThLic. Mgr. Karel Sládek, Th.D.

Rigorózní práce s názvem „Ekleziologické předpoklady trvalého diakonátu" splňuje po obsahové i formální stránce všechna kritéria pro tento druh písemného projevu. Práce otevírá stále velmi aktuální téma vyžadující teologickou reflexi na rovině praktické i teoretické. Autor velmi pečlivě zpracoval zadané téma, precizním způsobem představil ekleziologické předpoklady trvalého diakonátu s bohatým poznámkovým aparátem, kde nejednou čerpal z cizojazyčné literatury. Vykazuje dobré znalosti, dobře se orientuje v tématu a vyniká schopností analýzy. Z textu je zřejmé silné osobní zainteresování autora, což zde není vůbec na škodu, ale naopak podtrhuje poctivost jeho zpracování a dodává čtivosti textu. Autor neváhá otevřeně a odvážně představit své vlastní stanovisko opřené o předložená fakta. Předem tedy konstatuji, že práci před mým následným komentářem považuji za velmi zdařilou a potřebnou.

K obsahové stránce: Práce má jasnou strukturu sledující teologické pojetí diakonátu v rámci základních teologických pilířů ekleziologie. Autor postupuje vždy od tajemství církve jakožto instituce, mystické společenství, základní svatost, herold evangelia a služebnice, které posléze konkrétně aplikuje na pojetí diakonátu. Oprávněné zohlednění ekleziologie teologa Yves Congara je zde zřejmé.

K názvům hlavních kapitol bych podotkl, zda by nebylo přehlednější zvolit jejich příznačnější názvy, v nichž by se více odrazilo téma celé kapitoly. Tak se například první (stále úvodní) kapitola jmenuje „Církev a diakonát", ale následné hlavní kapitoly slovo diakonát či jáhenství v názvu vůbec nemají, což dává dojem, že je práce pouze ekleziologická.

Ihned v první kapitole autor shrnuje historický vývoj a důvody obnovy diakonátu, přičemž otevírá důležitá témata pro další prohloubení. Klade si

otázky vycházející z teologické reflexe významných teologů 20. století. Nedostatek kněží se i dnes stává výzvou, jak v latinské ritu teologicky uchopit trvalý diakonát ženatých mužů jakožto svébytnou a samostatnou identitu uvnitř církve, která má svá teologická specifika (jak autor správně poznamenává, že diakonát není pouhou přípravou na kněžství). Obnova diakonátu je současným znamením časů.

Následující kapitoly teologicky pojednávají o diakonátu v rámci ekleziologických modelů. Autor velmi precizně propojuje teologická pojetí církve ve vztahu ke službě diákonů. Od potridentské institucní formy církve, které kriticky zhodnocuje, přes pojetí církve jako mystického společenství v trinitárním zakotvení, kde vyniká reflexe nad jáhenstvím jakožto svátosti sboru diákonů, dále církve jako základní svátosti, kde je nezapomenuto na kontemplativní a meditativní rozměr jáhenské služby, posléze postupuje k pojetí církve jako herold evangelia, kde se diákon podílí na fundamentálním úkonu církve – na hlásání evangelia, a konečně v přístupu církve jako služebnice otevírá téma diakonických farností, kde by se skrze charitní službu diákonů zpřítomnil Kristus Služebník solidarizující se s nejchudšími.

Autor si je vědom potřeby komplementarity jednotlivých přístupů. Slabinou práce je velmi krátký závěr, kde by autor mohl představit širší syntézu jednotlivých modelů, čímž by se podtrhla již zmíněná nutnost komplementarity.

K formální stránce: Práce je psána čistě s dostatečným poznámkovým aparátem. V oddílu literatury chybí dělení na primární a sekundární literaturu, články, internetové zdroje a podobně.

Přes uvedené (mikro)připomínky práci **doporučuji** k obhajobě jako výbornou.

V Praze 19. srpna 2009

Karel Sladký